

Маститому письменнику нема потреби підписувати свій твір — його шанувальники пізнають за стилем викладу. Художник на написаній картині ставить свій підпис, хоча кожен його витвір і так вирізняється індивідуалізмом стилю й кольоровою палітри. Євдокія ж Петрівна — не письменник і не художник в прямому значенні цих слів, але поет своєї справи — це однозначно. Хто не вірить, хай зазирне хоча б на хвилику до тих об'єктів, котрі споруджені останніми роками колективом агропромбуду, — переконається неодмінно.

...Кажуть, що майстром не народжуються, а стають ним в процесі напруженої праці, творчого пошуку й знахідок, оплачуючи це прикрими невдачами й не заспокоюючись успіхами. Все це добре знайоме Євдокії Петрівні — Дусі, як по-дружньому називають її в колективі, — бригадиру бригади оздоблювальників агробуду: пережите, вистраждане, заслужене.

Не квітами — тернами встелила доля її життєвий шлях. Змалку рідною домівкою став дитячий будинок в Чернівцях. Та й потому життя не раз робило спроби зламати дівчину, підставити їй підніжку. Вже тут, у Володмирці, залишилася наодинці з усіма тяготами, маючи трійко діточок на руках. Вони й були її розрадою, тією силою, котра не давала власти у відчай. А ще — робота: до знемоги, до фізичного виснаження. Втомлюючись після зміни так, що й руки важко було підняти, аби вмити лице, забувала на якийсь час всі неприємності, тішилася синами і дочками, трохи згодом — і внучками. Від них же й дочекалася підтримки.

Мамина професія стала в родині Євдокії Хуткої сімейною справою, бо всі її діти зупинили свій вибір на будів-

Трудова школа Євдокії ПЕТРІВНИ

льних спеціальностях. Хлопці вже мають і досвід, а донька лише навчається в місцевому ПТУ-29. Шанують маму і, як можуть, допомагають їй вести домашнє господарство. Адже щоденне виробництво забирає в неї чимало часу: вже о 8-й ранку вона на споруджуваному об'єкті (а ті можуть бути в будь-

якому місці району), а додому повертається лише під вечір. Можливо, ще й побоюються матусі: вона має крутуватий дитбудинківський характер.

З цим характером добре знані і в агробуді: не раз Євдокія Петрівна, коли щось робилося не так і не тоді, давала комусь добрячої про-чуханки, говорячи винуватцю

такі слова, що в того вуха паленіли. Не боялася гніву начальства й не боїться зараз, бо має право на власну думку і вміє оцінити все по справедливості, з правильним визначенням заслуг чи прорахунків.

Не тільки до колег, а й до себе самої ставиться вимогливо. Здається, зроблено все якісно, без претензій з боку замовника, та точить думку якийсь черв'ячок невдоволеності: там можна було б ще додати ось те, в іншому місці прибрати зайвинку. Це гарна риса — прагнути зробити ще кращим те, що, на перший погляд, вже саме по собі є досконалим.

Чимало молодих людей трудиться бік-о-бік з Євдокією Петрівною, переважно — вихованці ПТУ. І стараються перейняти від свого бригадира все те, чим вона багата, — вміння, старанність, вимогливість до себе й партнерів. І намагаються не помічати тих "колючок", які не завжди вміє приховати в собі наставниця, що робить її дещо незручною в спілкуванні. Але на справедливе слово реакція завжди є позитивною: раз так має бути, значить, так воно й буде. Це зміст трудової школи Євдокії Петрівни, її життєве кредо.

Чимало відзнак за оригінальні споруди, за високу якість виконаних робіт отримав колектив агропромбуду. Кожна будівля, зведена й оздоблена агробудівцями в районі, — це, власне кажучи, маленькі шедеври. І в кожному з них легко

знайти індивідуальні штрихи, зроблені рукою майстра своєї справи — Євдокії Петрівни Хуткої. І хай вистачить цим рукам сили й снаги робити прекрасним все, за що вони візьмуться.

Анатолій ХУТКИЙ.

Фото
Сергія ДУЛЯНИЦЬКОГО.